

Doğruya Güzele Ulaşma Hızımız

— kul mehmet · 31 Ocak 2017

İnsan yaşarken, çıkar hayatının tepesindeki burcuna, orada nedense hep kendini görür ve mutsuz olur? Çünkü yanında kendisine yoldaş olacak bir dost arkadaş taşıyamadığı sadece kendisini ve çıkarını koruduğu için olmasın! Aşkın tatlı sözleri dilinde yok ise aşkın tatlılığını dudaklarında hissetmiyorsa, hissedeceği tek şey zehir tadı olacaktır... Bazen insan karşısındaki insanın kendisine gönül kapısını köşkünü sarayını ardına kadar açtığını görür de, gönül kapısını bir santim aralayamaz ise yaşayacağı, yalnızlık ve ıstırap olacaktır...

Karşımızdaki insan bize binlerce sayfalık güzelliklerle dolu romanda şiirde yazsa, biz bazen onun için bir satır güzel söz yazmayız, kendi gururumuzun esiri olur onu hor görür, beğenmez kapı dışarı ederiz! Böylesi insanlara meyvede olsan deva da olsan şifada olsan sen karşısında, anlamsız bir varlık olarak değersiz'sindir! Asırlardır insanoğlu böylesine yanlış algı içinde kendi hayatının yolunu yanlış yola doğru, yanlış hecelerle yazıp çizerken ve kendi yalnızlığını ıstırabını kendisi yazıp çekerken, kendi yazdığını unutarak ya kaderden ya da insanlardan suçu bulmaktadır ne enteresan bir durum! Unutulmuşluk romanını ölü hecelerle yazarken, unutulmuşluk senfonisini ölü bir dil ile bestelerken bu romanını okuyamamanın ve senfonisini dinleyememenin suçunu yine insanlardan bulmakta. Çözülmesi gereken bulmacanın cevabını yanlış dolduran insan haliyle her şeyi de yanlış anlayarak yaşamının çilesini çekecektir.

İnsan hislerinin sözlerinin nasıl bir duyumla duymamız gerektiğini bilmiyorsa, bizi de duyanların olmayacağı bilemeyeceği bir anlamsızlık sokağında yaşayacağımız, gerçeğini değiştirmez. Ölü hislerin ve sözlerin hecelerinin nasıl bir anlam taşımadığı gerçeği varsa, bizimde bunlarla yaşıyor olmamızın tek suçlusu yine kendimiziz, başkası değildir. İnsanın simgesel dünyası algısı hisleri duyguları kayıpsa eğer ömür boyu, hep kaybetmeyi oynayacak ve kaybedecektir! Algısı hisleri duyguları anlaşılmayan algısı, anlaşılır gönül diliyle onun sevgisi ile sarılır da ortaya çıkarılır ise o zaman, anlam mana anlaşılabilirlik aracı ile anlaşılır, olacaktır. Anlayıştaki sürekli durağanlık kişiye bir anlam kazandırmadığı gibi, ömrü boyunca durağı olmayan fakat durağı varmış gibi anlamsızlık durağanlık ile çepeçevre sarılmış anlamsızlık durağında sokağında boşa gezerek, sanki orada anlamlı bir durak ve sokak varmış gibi, ömrünü boşa heba etmiş olacaktır.

Olasılık depremi ile her an sarsıntıları yaşayarak, karşımızdaki insanları olasılık sarsıntılarımız ile tahlil ederek, onlardan uzaklaşmamız kendimizden uzaklaşmak olduğu gerçeğini de unutmayalım. Bu anlamsızlık insanın kendi özüne dönmesine, gönlündeki güzelliğin kapısını bir ömür boyu açmamasına neden olacaktır. İnsanın kendi özüne dönmesi gönlünün kapısını açması her zaman kendisini hayal kırıklığına doğru sürükleyecektir.

Hafif hafif adımlarla kimseyi ezmeden anlayışla yürüyenle, önüne geleni ezerek geçen haliyle bir olmayacaktır. Hafif adımlarla yürüyen her zaman saygı görecektir, ezerek gezen nefretle anılırken her an kaçmanın korkusunu yüreğinde hissederek, belirli bir yerde hiçbir zaman çadır kurarak yaşayamayacaktır. Doğruya güzele ulaşma hızımız, yıkma hızımızdan anlayışsız bakışsız hızımızdan geri

kalırsa eğer, "iyiliğe" doğru ulaşma onunla buluşmamızı haliyle yok edecektir. Uzun bir konu ve mevzu şimdilik noktamızı koyalım daha sonra devam ederiz. Selam ve dua ile.

Mehmet Alu